

Rom 15, 31

31: Så jeg kan bli fridd ut fra dem i Judea som ikke tror, og at min tjeneste til Jerusalem kan være velkommen blant de hellige.

Så jeg kan bli fridd ut fra dem i Judea som ikke tror. Dette var det første de kristne måtte be for apostelen om; at Gud måtte beskytte ham for de vantrø jødernes forfølgelser. Vel var det bare legemet hans menneskene kunne skade. Likevel formaner han dem til forbønn. Dette har vi også mye å lære av. Mange ville kanskje mene at en så høyt benådet Guds mann som apostelen Paulus ville være fullkomment opphøyet over all slags omsorg for legemet. Vi vet jo at han var selv villig til å ofre livet sitt for Kristi sak. Dels kunne en tenke at når han slik bare gikk sin Herres ærend, ville han alltid oppleve seg omsluttet og voktet av ham, så han aldri behøvde ønske seg noe i den retning. Men her ser vi på nytt at selv de største blant de hellige ikke er så opphøyet over alle farer og bekymringer. Apostelen ber om forbønn for at Gud må beskytte ham mot fiendene. Så høyt benådet han var, og så trofast og villig til å gjøre og lide alt for Kristi skyld, hadde han likevel samtidig en natur som gruet seg for lidelsene og døden.

Vi ser Paulus' trofasthet og hengivenhet for Herren understrekes nettopp gjennom dette. Uansett alle advarslene han hadde mottatt fra vennene hans, og at han av Ånden hadde fått beskjed om at "lenker og trengsler ventet ham" i Jerusalem (Apg 20: 23, 21: 4, 11), lot han likevel ikke være å reise - som han kunne ha gjort for å unngå de farene som nettopp ventet ham i Jerusalem. Men all denne trofasthet, kjærlighet og lydighet til Herren kunne ikke utslette hans naturlige frykt for lidelser og død. Det andre vi også legger merke til her, er at apostelens sterke tro ikke innebærer en automatisk overbevisning om en så opplagt beskyttelse at fiendens ondskap og forfølgelse ikke skulle kunne nå ham. Nei, vi finner en langt mer fattig ånd hos apostelen. Vi ser at han frykter for at de vantrø jødernes fiendskap og mordlyst kan ramme ham så vel som andre.

Med den samme ånd venter han også alt godt gjennom svake brødres forbønn. En slik fattigdom i ånden er et like sterkt herlig tegn på den ekte nåden, som den største frimodighet og styrke i striden kan være det. Den tro og frimodighet som ikke kjenner til noen frykt og svakheter, stemmer ikke med de skildringene Bibelen gir av de hellige. For de har alltid levd under en slik Herrens tuktt at de, fattig i ånden, har fryktet, ropt og bedt at Gud ikke helt måtte forlate dem. Det ser vi også ut fra dette skriftstedet. - Det andre Paulus ber dem om forbønn for, er dette:

at min tjeneste til Jerusalem kan være velkommen blant de hellige. Hvordan skal vi oppfatte dette? Apostelen mente altså han hadde behov for forbønn også for dette; at han kunne være velkommen blant de hellige i Jerusalem med sin tjeneste. Hvordan kunne det være noen tvil om det, når hans tjeneste bestod i å overbringe en særdeles hardt tiltrengt økonomisk hjelp i deres fattigdom?

Innimellom kan vel noen hver komme til å gjøre noen en tjeneste som i seg selv kan være ubehagelig for den som mottar den, f. eks. gjennom en "hålsosam" refselse. Men når han bare kom med penger og kanskje andre nødvendige hjelpemidler til fattige - hvordan skulle en slik tjeneste kunne vekke anstøt? Så er da denne apostelens frykt det beste bevis på de sterke fordommene jødene bar på mot trosbrødre blant hedningene, men også mot Paulus' virksomhet blant dem. Når vi vet hvordan et åndelig sinn har sin største fryd når Kristi rike utbres, så er jo dette et sterkt eksempel på hvor stor makt fordommer og menneskehjertenes store forderv virkelig har. Ennå satt det jødiske sinnet så dypt og fast hos de hellige i Jerusalem. I Apg 11 ser vi hvordan Peter av akkurat samme grunn må forsvare seg overfor dem, på grunn av at han hadde gått inn i Kornelius' hus og forkynt evangeliet for de uomskårne.

Eller hva skal vi si om at denne opplyste apostelen, Peter, hadde så store betenkeligheter med å gå inn til hedninger med sitt evangelium, at Herren måtte overbevise ham med et stort ytre tegn? Herren måtte vise ham at han skulle forkyne evangeliet også for hedningene, og ikke se på noen mennesker som urene (Apg 10). Dette på tross av at Herren tydelig nok hadde sagt til sine apostler at de skulle "forkynne evangeliet for hele skapningen". Men slik skulle lyset bare etter hvert komme til full klarhet. Og når det gjaldt Paulus' egen virksomhet blant hedningene, hadde de kristne i Jerusalem den oppfatning at han ikke satte loven og den jødiske gudstjenesten høyt nok (Apg 21: 20-21). Dette var altså årsakene til at de hellige i Jerusalem hadde så vanskelig for å ha den rette, kjærlige broderånd overfor de frelste fra hedningene, og overfor ham som var hedningenes apostel. Det vi leser her viser jo at han anså disse helliges motvilje overfor ham og de troende blant hedningene å være så sterk at selv når han kom med en tiltrengt støtte fra dem, så var det fare for at de kunne komme til å avvise denne kjærlighetsgaven, uansett hvor nødvendig den så var midt i deres fattigdom og elendighet.

Kan vi få noe sterkere bevis på vår naturs forfall? (Rom 3: 10-18). Men Paulus taler jo her om de "hellige" i Jerusalem. Likevel kan han frykte for noe slikt fra dem, som vi nå har sett. Måtte så dette overbevise oss om hvor dåraktig det er når noen tror at de virkelig hellige skal være fullkomne både i sin forstand og et hellig liv og levnet. I de apostoliske menighetene var det bare de man oppfattet som omvendte og virkelig troende sjeler som ble regnet som medlemmer. Og disse ble kalt "hellige". Likevel finner vi hos disse så store mangler og skrøpeligheter som vi nå har sett. Må så dette lære oss å få det rette bildet av Guds folk på jorden! De er hellige innfor Gud, fordi de er forenet med hans Sønn og ikledd hans rettferdighet. De er utskilt fra verden, har Den Hellige Ånd, og oppdras og opptuktes av ham. Men de samme menneskene har hele tiden den gamle naturen full av all slags elendighet boende i seg. Det er også noe dette eksemplet kan overbevise oss om.